

ÎNCHEIERE

23 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadi
Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transgrupservice”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Transgrupservice” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Transmegacom” cu privire la încasarea penalității

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2015 prin care a fost admis parțial apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transmegacom”, modificată hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014 în partea cuantumului penalității încasate de la Societatea cu Răspundere Limitată „Transmegacom” în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Transgrupservice”, micșorând suma de la 13008 lei la 5000 lei, în rest hotărârea fiind menținută

constată:

La 16 ianuarie 2014, SRL „Transgrupservice” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Transmegacom” cu privire la încasarea penalității.

În motivarea acțiunii a invocat că la 15 august 2013 între SRL „Transgrupservice” în calitate de vânzător și SRL „Transmegacom” în calitate de cumpărător, a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a pieselor auto nr. 104 din 15 august 2013 privind livrarea de către vânzător cumpărătorului anvelope în asortiment.

La aceeași dată SRL „Transmegacom” a procurat de la SRL „Transgrupservice” anvelope în asortiment și a beneficiat de servicii de instalare în sumă totală de 20400 lei, fiind semnată factura fiscală seria nr. FB 4290913 și FB 4290922.

Menționează că factura fiscală reprezintă un document contabil primar cu regim special, care în conformitate cu art. 3 alin. (1) al Legii contabilității și hotărârii Guvernului nr. 294 din 17 martie 1998, reprezintă confirmarea documentară și care justifică efectuarea operațiunii economice, acordă dreptul de a efectua sau certifica producerea unui eveniment.

Susține că la 17 octombrie 2013 SRL „Transmegacom” și-a onorat parțial obligațiile pecuniare, prin achitarea sumei de 7000 lei, creându-se la momentul actual o datorie debitorială restantă în valoare de 13400 lei.

Menționează că potrivit prevederilor contractuale pârâtul urma să achite sumele datorate în termen de 15 zile din momentul livrării mărfii.

Solicită încasarea din contul SRL „Transmegacom” a sumei de 13400 lei care constituie datoria restantă, încasarea sumei de 10451 lei care constituie penalitate și a taxei de stat în mărime de 715, 53 lei.

La 19 decembrie 2014, SRL „Transgrupservice” a depus cerere de concretizare a pretențiilor prin care solicită încasarea din contul SRL „Transmegacom” penalitatea calculată în baza pct. 5.3. al contractului de vânzare-cumpărare a pieselor auto nr. 104 din 15 august 2013 în sumă de 13008 lei și a taxei de stat în sumă de 715, 53 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014 a fost admisă acțiunea, s-a încasat de la SRL „Transmegacom” în beneficiul SRL „Transgrupservice” penalitățile în sumă de 13008 lei, pentru perioada 09 septembrie 2013 – 07 martie 2014, s-a încasat de la SRL „Transmegacom” în beneficiul SRL „Transgrupservice” cheltuielile de judecată sub formă de cheltuieli pentru achitarea taxei de stat în mărime de 715, 53 lei, s-a încasat de la SRL „Transmegacom” în beneficiul Statului taxa de stat în mărime de 76, 71 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2015 a fost admis parțial apelul declarat de SRL „Transmegacom”, modificată hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014 în partea cuantumului penalității încasate de la SRL „Transmegacom” în beneficiul SRL „Transgrupservice”, micșorând aceasta de la 13008 lei la 5000 lei. În rest apelul fiind respins cu menținerea hotărârii primei instanțe.

La 03 iunie 2015, SRL „Transgrupservice” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei recurate, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că luând în considerație că apelantul în cererea de apel nu a cerut diminuarea cuantumului penalităților, ci casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 decembrie 2014, consideră abuzivă și ilegală decizia Curții de Apel Chișinău în privința diminuării cuantumului penalităților de la 13008 lei la 5000 lei, mai mult ca atât însăși instanța de apel prin decizia atacată recunoaște dreptul SRL „Transgrupservice” la încasarea penalităților în cuantumul solicitat și a dispus încasări prin hotărârea judecătoriei Rîșcani.

Menționează că instanța de apel a interpretat incorect prevederile art. 630 alin. (1) Cod civil care stipulează că în cazuri excepționale, luându-se în considerare toate împrejurările, instanța de judecată poate dispune reducerea clauzei penale disproporționat de mari. La reducerea clauzei penale, trebuie să se țină cont nu numai de interesele patrimoniale, ci și de alte interese, ocrotite prin lege, ale creditorului, mai mult ca atât potrivit practicii judiciare și hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a RM nr. 9 din 24 decembrie 2010, unde la p. 9, stipulează în cazul reducerii clauzei penale, instanța de apel urma să-și motiveze soluția făcând referire la probe, fapt pe care nu l-a făcut și nici nu putea să-l facă fiindcă astfel de probe nu sunt la materialele cauzei, totodată instanța era în drept să examineze reducerea clauzei penale doar dacă aceasta a fost solicitat de către apelant, fapt pe care apelantul nu l-a invocat în cererea de apel.

Totodată face referire și la pct. 10, a aceleiași hotărâri a plenului CSJ, care stipulează criteriile de care trebuie să se conducă instanțele de judecată la stabilirea necesității reduceri cuantumului penalităților și anume penalitatea solicitată e cu mult mai mică decât penalitatea pe care reclamantul era în drept s-o calculeze.

Menționează că conform contractului de vânzare-cumpărare a pieselor auto nr. 104 din 15 august 2013 și anume p. 5.4. care prevede că pentru nerespectarea obligației de achitare a prețului în termenul stabilit pct. 2.2.2. prin prisma pct. 2.2.3. al prezentului contract, cumpărătorul achită o penalitate în mărimea stabilită conform scrisorii de garanție. În cazul lipsei unei scrisori de garanție, cumpărătorul achită o penalitate în mărime 2 % din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere, aceasta este cu mult mai mult decât cea calculată conform p. 5.3. al contractului sus menționat și dispusă spre încasare de prima instanță.

Mai susține că intimatul nici în prima instanță nici în instanța de apel nu a prezentat probe care ar confirma faptul imposibilității executării obligațiilor de plată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților, inclusiv a recurente, la 30 martie 2015, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată (f. d. 75), însă careva date despre recepționarea acesteia de către recurentă, la materialele dosarului, lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 03 iunie 2015, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transgrupservice” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transgrupservice”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transgrupservice” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Transgrupservice” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Galina Stratulat